

Kære menighed,

Det ser ud til, at der kan komme til at gå et stykke tid, før vi igen kan samles til gudstjeneste i kirken. Jeg håber, at I alle stadig kan holde modet oppe, ikke kun i forhold til menighedslivet men også i forhold til hverdagen, som kan byde på både savn, ensomhed, travlhed såvel som tomhedsfølelse. Jeg håber, at I vil have alle, som har det svært i denne tid, med i jeres bønner, og vide, at der er også rigtig mange som beder for jer, og for os som fællesskab og som menneskehed.

Vi går ind i de dystre, mørke påskedage, hvor det oftest er smerten og lidelsen som bliver fremhævet. Og det er også de sværeste dage for Jesus og hans disciple, men jeg vil prøve at vise, hvordan det også er dage med de dybeste kærlighedsord og gerninger i Jesu liv. Ja, faktisk den største kærlighedsgerning, som vi bliver vist som forbillede til efterfølgelse, og igen må vi her gøre det så godt vi kan, og gå vejen skridt for skridt. Jeg vil fokusere primært på nogle af passagerne fra Johannesevangeliet i dag. Vi hører, at da de har sat sig til bords Skærtorsdag aften, overrasker Jesus disciplene, og vi læser:

Fodvaskningen

Det var før påskefesten, og Jesus vidste, at hans time var kommet, da han skulle gå bort fra denne verden til Faderen; han havde elsket sine egne, som var i verden, og han elskede dem indtil det sidste. Og mens de holdt måltid – Djævelen havde allerede sat sig for, at Judas, Simon Iskariots søn, skulle forråde ham; og Jesus vidste, at Faderen havde lagt alt i hans hænder, og at han var udgået fra Gud og nu gik tilbage til Gud – så rejser Jesus sig fra bordet og lægger sin kjortel, tager et klæde og binder det om sig. Derefter hælder han vand op i et fad og giver sig til at vaske disciplenes fødder og tørre dem med klædet, som han havde bundet om sig. Han kom så til Simon Peter, og Peter sagde til ham: »Herre, vasker du mine fødder?« Jesus svarede ham: »Hvad jeg gør, fatter du ikke nu, men senere skal du forstå det.« Peter sagde: »Aldrig i evighed skal du vaske mine fødder.« Jesus svarede: »Hvis jeg ikke vasker dig, har du ikke lod og del sammen med mig.« Simon Peter

sagde til ham: »Herre, så ikke kun fødderne, men også hænderne og hovedet!« Jesus sagde til ham: »Den, der er badet, behøver ikke at få vasket andet end fødderne, men er ren over det hele. Og I er rene; dog ikke alle.« Han vidste nemlig, hvem der skulle forråde ham; derfor sagde han: I er ikke alle rene.

Da han nu havde vasket deres fødder og taget sin kjortel på og sat sig til bords igen, sagde han til dem: »Forstår I, hvad jeg har gjort mod jer? I kalder mig Mester og Herre, og med rette, for det er jeg. Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder. Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer. Sandelig, sandelig siger jeg jer: En tjener er ikke større end sin herre, og en udsending ikke større end den, der har sendt ham. Når I ved det, er I salige, hvis I gør det.

Johannesevangeliet 13,1-17

Ydmyghed - jeg bøjer mig ned

Vi kan tage ordene bogstaveligt og tænke, at vi skal vaske fødderne på hinanden. Men det som han fremhæver er det sind, som de (vi) skal have overfor hinanden.

Vi har nok alle nogle, som vi måske på den ene eller anden måde betragter som værende under os. Måske det kan være lidt svært at stå ved, men prøv engang at tænke efter. Og hvis ikke du lige kommer i tanke om nogen mennesker, så prøv at tænke over de levende væsener, som står under os. Dyrene og planterne. Ja selv mineralerne. Uden dem var vi ikke. Nok er vi på nogle måder højt hævet over dem i bevidsthed og udvikling, men uden dem kunne vi ikke leve på jorden.

Så vi bliver givet et forbillede på, hvordan vi kan bøje os ned og takke dem under os for vores eksistens. Et forbillede i ydmyghed. I taknemmelighed. I kærlighed.

Og netop dette forbillede er hele essensen i forståelsen af den kærlighedsgerning, som Jesus viser os i påsken.

Ubetinget kærlighed

Kristus giver sig selv til os, til verden, til jorden. Og han gør det ubetinget. Ubetinget kærlighed betyder at give uden at forvente noget tilbage. Det er at sætte fri. Og det er måske det sværeste at lære for os som mennesker, men det er netop det, vi bliver vist som vejen, sandheden og livet (Joh. 14,1-14).

Lidt senere, lige efter Jesu ord om Det sande vintræ (Joh. 15,1-8), som vi var inde på tidligere, siger Jesus:

Kærlighedsbudet

“Som Faderen har elsket mig, har også jeg elsket jer; bliv i min kærlighed. Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min faders bud og bliver i hans kærlighed. Sådan har jeg talt til jer, for at min glæde kan være i jer og jeres glæde blive fuldkommen. Dette er mit bud, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer. Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner. I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg påbyder jer. Jeg kalder jer ikke

længere tjenere, for tjeneren ved ikke, hvad hans herre gør; jeg kalder jer venner, for alt, hvad jeg har hørt af min fader, har jeg gjort kendt for jer. Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer og sat jer til at gå ud og bære frugt og blive ved med at bære frugt, så Faderen kan give jer, hvad som helst I beder om i mit navn. Dette byder jeg jer, at I skal elske hinanden.”

Joh. 15,9-17

Elsk hinanden – om liv og død

Fuldkommen glæde oplever vi, når vi holder Jesu bud. Så bliver vores glæde fuldkommen i ham. Og hans bud er: Elsk hinanden. Herefter siger han, at den største kærlighed er den at sætte sit liv til for sine venner. Det lyder ikke som en handling, som

umiddelbart ville føre til fuldkommen glæde. Men igen er det måske ikke så meget den egentlige handling, som det er det sind, vi skal have. Prøv at tænke over, i hvilken sammenhæng du egentlig ville opleve størst glæde. Hvis du konstant går og frygter for dit liv, og vil gøre næsten hvad som helst for ikke at dø, eller hvis du kunne leve i en tillid til, at du er sørget for, en glæde og taknemmelighed for det som du allerede har modtaget, og derved en beredvillighed til at give dit liv for din næste, hvis det skulle komme dertil.

Det kan lyde som lidt store spørgsmål at skulle forholde sig til, men i disse tider bliver vi faktisk udfordret til netop at skulle forholde os til bl.a. liv og død, livskvalitet og frihed. Så sent som i går fortalte en ven om sin 96-årige mor på plejehjemmet, som ikke kan komme ud og nyde solen og naturen for tiden, og ikke kan være sammen med sin familie. Hun var ikke i tvivl om, hvad hun ville vælge, hvis hun selv kunne bestemme. Hellere tilbringe tid i familiens nærhed, med den fare det ville udsætte hende for, end en udsigt til at leve resten af sine dage isoleret og alene på plejehjemmet.

Jeg prøver ikke at stille noget op som rigtigt og forkert, men det er værd at overveje, hvor langt vi er villige til at gå for at redde liv på bekostning af "livskvalitet", og såmænd også på bekostning af vores frihed. Hvor meget overvågning vil jeg gå med til, og hvor meget bevægelsesfrihed og nærhed er jeg villig til at ofre? Og igen, kan vi lige så godt se det fra modsatte synspunkt og sige, at netop ved at ofre det, ofrer jeg måske "mit liv" for at andre ikke skal dø. Jeg har ikke svarene, men prøver i stedet at stille mig spørgende overfor det, som kommer mig i møde, som jeg også tidligere har opfordret til at gøre i mødet med planterne, dyrene og vores næste.

Nadvermåltidet – at sige tak

Men tilbage til den ubetingede kærlighed. For at jeg kan give, må jeg også være klar over hvad jeg har. Hvis jeg føler et underskud i livet, vil jeg ikke være så beredvillig til at give af det lidt, jeg har. Her kommer taknemmeligheden ind i billedet. Vi kan ikke samles til Skærtorsdagsnadder i kirken i år. Men jeg vil opfordre til, at bruge nogle minutter inden et af måltiderne i dag, til at sige tak for maden. Det er at bøje os ned til planterne, dyrene og mineralerne og sige dem tak. Men i nadveren hører vi også, at vi i måltidet tager del i Jesu legeme og blod. Uden ham var intet til af det, som er (Joh. 1,3). Når vi følger hans forbillede og siger tak, bliver vi i ham og han i os (Joh. 15,4).

Når vi virkelig har forstået, at vi allerede har modtaget (Joh. 1,16), og vi formår at dele ud af det overskud, uden at forvente noget tilbage, vil vi kunne give og handle i ubetinget kærlighed.

Hermed nok ord for i dag. Hvis du vil læse hele teksten for Skærtorsdag i Johannesevangeliet, så er det fra kapitel 13 til kapitel 18 vers 27.

I morgen fortsætter vi med udgangspunkt i Langfredagsberetningen Joh. 18,28-19,42.

Kærlig hilsen
Rune